

Tuto část nostalgie věnuji Simoně Littnerové a Petru Szotkowskému, neboť Ti dva mě žádali o její další pokračování a Michalu Paverovi za to, že jí mám kde uveřejnit. Tuto Nostalgii také věnuji památce našeho ústavu a jeho 85-mu výročí

Podíval se na tuto fotku a musel zavzpomínat na svůj turisták v Chorvatsku v roce 2003. V jednom jediném okamžiku mu proletěl celý turisták hlavou, ale snad jediná věc mu utkvěla v hlavě: to, když na jednom večerním srazu chybělo celé učitelstvo a vedení této symbolické přednášky se ujal doc. Ing. Petr Szotkowski, v té době pouhý Szotek. „Jo, jo, jeho imitace budoucího ředitele Jardy Dümmlera o tom, jak Bora na Makarské strhla již pět stanů se málem dostala i na kazetu – jen kdyby pan Karas dokázal odepnout zip stanu tiše.“ „Škoda!“

Již si to však mířil směrem k biologickému kabinetu. Prošel okolo třídy, ve které za jeho časů byly počítače – opatrně nahlédl – a uviděl, že i v nynější době zde počítače jsou. „Kdepak jsou ty časy, kdy jsme zde s Potyszkou měli semináře z němčiny. Ona nám zadala najít něco o Německu a sama měla Freizeit, wie man es sagen könnte.“ Vyšel ven a zaposlouchal se do Ticha jak v katedrále v Remeši, které v těchto chvílích na gymnáziu panovalo. Rozhlédl se směrem k ředitelně a zauvažoval, že tato budova, tyto místa pamatují hvězdný ředitelský triumvirát – Konstantin Petřík, Bedřich Hustý a Helena Bijoková – řečeno pro neznalce ředitele, který gymnázium budoval v prachu První republiky, ředitele, který tuto školu znovu postavil na nohy po druhé světové válce a ředitelku, jež dala gymnáziu tvář, jež přetrvala až do nynějších dob. V odpoledním slunci, které celou chodbu prosvětlovalo až převelkou nostalgií si všechny tyto doby představoval. Muže v klobouku z dob první republiky, který přes všechnu svou pedantnost milý a hodný odchází okolo 16 hodiny domů...

„Už stačí!“, řekl si o rychle se otočil na symbolickém kramfleku a šel k dalším třídám. Hned ta první v něm zanechala citovou stopu. „V této třídě jsme měli veškeré věci během maturity.“, ulekl se. Ano, bylo to tak. Zrovna nyní nahlížel do třídy, ve které se i on v to slavné odpoledne 10. května připravoval na maturitu. Viděl to místo, kde byla ta slavná krabička s cukrem a kterou jistý student pojmenoval bonboniéra pro tchýni a začal jí jíst po desítkách. „Zde jsme dodávali odvahu Honzovi, který měl strach, že neudělal – chudák, to ZSV a Moldá jej teda fakt málem zničili.“ Nenašel další vzpomínky a proto pokračoval směrem ke třídě, kterou si on a jeho generace pamatovaly jako tu první, kterou viděli.

Mohl by vzpomínat tagelange, jahrelange, ale ať by to byla jakákoli vzpomínka byla by mu téměř pokaždé přinesla pouze slzy do očí. „Ano, zde jsme se opravdu poprvé viděli. Poprvé a také naposledy.“ Uvědomil si tuto zázračnou parabolu dějin: právě v této třídě maturovali a zde pronesla MIčka také svou památnou větu : MILÍ, DNES JIŽ ABSOLVENTI. Ano, opět odpoledne, které on sám tak miloval ve svém nitru, tato místnost, ti samí lidé. Jen o skoro 4 roky později. 3. září 2001 kontra 12. května 2005; čtyři roky, přesto jen velmi krátká část života.